

Arrest

nr. 191 410 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2017 met referentnummer 67606.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Russische origine, vroeg in België voor de eerste maal asiel aan op 12 september 2000. Op 11 april 2001 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen. U diende tegen deze beslissing geen beroep in. U keerde niet naar Kazachstan terug. Op 17 november 2003 vroeg u in België voor de tweede maal asiel aan. U verklaarde dat u drugsverslaafde was en dat uw moeder u op 4 februari 2000 naar een centrum van de Presbyteriaanse Kerk bracht om af te kicken. Samen met andere verslaafden renoveerde u het centrum. Dankzij de kerkgemeenschap gebruikte u geen drugs meer. Begin juli 2000 kwamen een zakenman en

een medewerker van het akimat naar het centrum. Ze eisten dat de kerkgemeenschap die gronden, die voordien door het akimat waren toegewezen, zou verlaten omdat ze er een ander project voor hadden. Jullie werden bedreigd. Pastor D. (...) stapte naar het akimat en het politiebureau. Op het akimat vond men dat jullie beter konden vertrekken en de politieagent ondertekende de klacht, maar merkte op dat jullie niet wisten met wie jullie te maken hadden. D. (...) raadde de gelovigen en andere verslaafden aan naar huis te gaan en de meesten deden dat ook. U bleef omdat u veel voor de kerkgemeenschap gewerkt had en u op een dag zoals D. (...) zou worden. Sinds dat bezoek kwamen de Kazachse dorpsbewoners, die voordien al niet met de kerkgemeenschap waren opgezet, bijna dagelijks naar het centrum om dingen te vernielen en te vechten. Midden juli 2000 kwamen de zakenman en de medewerker van het akimat jullie opnieuw bedreigen. Nadien werd S. (...), een etnische Kazach, nog persoonlijk bedreigd en hij besloot niet meer naar de kerk te komen. Sindsdien verbleef u weer thuis bij uw ouders. Op 1 augustus 2000 vertelde D. (...) dat hij werd afgeranseld. Op 5 augustus 2000 gebeurde hetzelfde met uw vader. Op 7 augustus 2000 werd er een gerechtelijk-medische expertise uitgevoerd. Uw vader overleed die avond. De politie en het Disciplinair Comité van de stad Almaty waren van mening dat uw vader niet vermoord was en weigerden een gerechtelijk onderzoek te openen. Op 14 augustus 2000 vernam u van D. (...) dat er geprobeerd was zijn huis in brand te steken. Hij vertelde ook dat hij nog geen nieuws had over wat er met de kerkgemeenschap en de gronden zou gebeuren. Na 14 augustus 2000 heeft u niets meer van D. (...) gehoord. Op de avond van 14 augustus 2000 kreeg u nog een telefoontje van een medewerker van de criminele politie. Hij meldde u dat uw vader zat was geweest op de avond van de aanval. Hij zei u dat als u problemen zou blijven maken, de politie u drugs zou toestoppen en uw moeder zou problemen krijgen met de belastingsinspectie. Op 15 augustus 2000 ging u klacht indienen bij het parket. Diezelfde avond werden u en uw zus K. O. (...) (O.V. (...)) aangevallen. Drie mannen, van wie twee in politieuniform, poogden u in hun wagen te trekken en sloegen en schopten u. U verzette zich. Uw zus wou u verdedigen en werd eveneens geslagen. Toen er een bus voorbijreed, stapten de mannen in hun wagen en reden weg. U bent dit incident niet gaan aangeven. Op 25 augustus 2000 werd er in uw appartement brand gesticht. Uw moeder werd door één van de Molotovcocktails geraakt en liep daarbij brandwonden op. De volgende ochtend onderzocht een inspecteur het appartement. Hij maakte een verslag op waarin stond dat de brand was aangestoken. Op 27 of 28 augustus 2000 vertrok u uit Kazachstan. Ook uw zus K. O. (...) en uw schoonbroer K. A. (...) verlieten toen Kazachstan. Een week later arriveerde u in België. Sedertdien heeft u geen informatie meer ontvangen met betrekking tot uw problemen in Kazachstan. Uw moeder is intussen overleden in Rusland nabij Moskou. U weet niet of zij intussen het Russische staatsburgerschap had dan wel nog steeds het Kazachse staatsburgerschap. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: paspoort (uitgifte 1995), geboorteakte, rijbewijs, verslag van de medische expertise na de dood van uw vader, overlijdensakte vader, medische attesten van u, uw zus en uw moeder, verslag aangaande de woningbrand, een brief van Free Clinic, een antwoord van UNAIDS, een medisch attest dd. 30 april 2002, een medisch attest in verband met een ziekenhuisopname in 2004, een medisch keuringsbewijs voor de militaire dienst, een studiecertificaat van het secundair onderwijs, een hoger studiecertificaat en een videocassette. Op 9 maart 2015 kwam uw advocaat ook nog een internationaal Kazachs paspoort op uw naam, uitgegeven op 01.06.2006, tonen aan het CGVS.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Kazachstan te zullen worden vervolgd omwille van de klachten die u in 2000 indiende, voornamelijk naar aanleiding van de dood van uw vader. Tevens verklaarde u dat er in Kazachstan geen vrijheid van religie is en dat uw leven daarom in gevaar is. Verder haalt u aan dat u de wet heeft overtreden door binnen een periode van vijf jaar het land te verlaten, nadat u in 1995-1996 aan het VKMBRK, in de volksmond de 'spionnenacademie,' gestudeerd heeft. Er moet echter worden opgemerkt dat u uw actuele vrees niet aannemelijk heeft weten te maken, om diverse redenen.

Allereerst werd vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure elementen die relevant zijn voor de inschatting van uw vrees verborgen heeft gehouden voor de Belgische asielinstanties. Zo werden nadrukkelijke tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande internationale paspoorten die u al dan niet in bezit zou hebben (gehad). U had in uw eerdere asielgehoren telkens aangegeven dat u op het moment van het asielgehoor in kwestie niet in het bezit was van een origineel internationaal paspoort. Zo had u in uw eerste gehoor door het CGVS (CGVS I, dd. 17.12.2003, p. 6, 27) nog verklaard dat uw internationaal paspoort vernietigd was bij de brandstichting in het appartement van uw moeder in Almaty en dat u daarna geen tijd meer had gehad om een nieuw internationaal paspoort aan te vragen. In uw volgend asielgehoor (CGVS II, dd.28.09.2006, p.1) gaf u nog aan dat u geen nieuwe identiteitsbewijzen te melden had ten opzichte van het vorige gehoor, dat u enkel beschikte over kopieën van het paspoort dat in 2000 in de brandstichting in het appartement van uw moeder was vernietigd. Deze verklaringen zijn reeds strijdig met uw verklaringen in het kader van uw derde asielgehoor door het CGVS (CGVS III, dd.22.03.2011, p.2) waar u voor het eerst melding maakte van een recenter internationaal paspoort, dat

u bij het consulaat van Kazachstan in België had verkregen, maar dat u intussen weer kwijt was omdat het u ontstolen was toen u enkele jaren voordien, mogelijk in 2004, was overvallen in de Ardennen. Gezien de vermelding dat dit recentere internationaal paspoort u in 2004 zou zijn ontstolen, had u hiervan dus weet moeten hebben bij uw vorige asielgehoor dd. 28.09.2006, waar u nochtans expliciet meldde geen paspoort meer te hebben gehad na de brand van 2000. Maar uw verklaringen van uw voorlaatste gehoor zijn des te meer strijdig met uw verklaringen in de loop van uw laatste CGVS-asielgehoor. U claimde toen immers (CGVS IV, dd.10.02.2015, p.7-9, 15) dat u nog steeds een recent paspoort in bezit had. U gaf dienaangaande expliciet aan dat dit het enige paspoort is dat u na uw ouder paspoort van 1995, dat in de appartementbrand van 2000 was vernietigd, nog in bezit heeft gehad. Het is dit paspoort dat uw advocaat uiteindelijk op 9 maart 2015, na uw laatste asielgehoor, is komen tonen aan het CGVS. Het paspoort in kwestie draagt als uitgiftedatum 01.06.2006, bijgevolg ruim voor uw tweede (28.09.2006) en derde (22.03.2011) CGVS-asielgehoren. U werd geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw gehoor van 10.02.2015 voor het eerst aangaf dat u een geldig internationaal paspoort in bezit heeft (CGVS IV, dd.10.02.2015, p.18). U repliceerde daarop dat u nooit de intentie had om dit paspoort verborgen te houden maar dat het CGVS u er nooit eerder naar had gevraagd. Deze uitleg is uiteraard manifest onjuist en ondergraaft uw geloofwaardigheid ter zake alleen maar meer: zoals hierboven blijkt, werd u bij elk voorgaand gehoor uitgehoord over eventuele recentere paspoorten. Ook legde u tijdens uw voorlaatste gehoor concrete verklaringen af over hoe u dit recentere paspoort zou hebben verloren. Tenslotte legde u tijdens uw twee laatste gehoren gedetailleerde verklaringen af over hoe u dat recentere paspoort zou hebben bekomen. Deze vaststelling op zich is reeds bezwarend voor uw algemene geloofwaardigheid. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak vertoont, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Gezien wordt vastgesteld dat u moedwillig, minstens gedurende geruime tijd, een belangrijk identiteitsdocument dat een internationaal paspoort toch is, heeft verborgen gehouden voor de Belgische asielinstanties, moet worden vastgesteld dat u wat dit betreft heeft verzaakt aan de op u rustende medewerkingsplicht. Volledigheidshalve moet hierbij het vermoeden worden geuit dat mogelijk informatie op de stempelpagina's van dit recentere paspoort, verloren is gegaan. U verklaarde immers tijdens uw laatste asielgehoor (CGVS IV, p.9) dat dit paspoort per ongeluk zou zijn meegewassen in een wasmachine, waarbij de identificatiepagina intact zou zijn gebleven maar alle andere pagina's wel schade zouden hebben geleden.

Daarenboven wordt vastgesteld dat u duidelijk verklaarde dat u dit recenter internationaal paspoort verkregen heeft van de Kazachse autoriteiten nadat u Kazachstan was ontvlucht uit vrees jegens de autoriteiten van dit land. Weliswaar verklaarde u telkens dat u dit paspoort clandestien verkregen heeft. U verklaarde meer bepaald tijdens uw laatste asielgehoor dat u een vriendin van uw moeder in Kazachstan een steekpenning had gegeven opdat die haar connecties zou aanwenden om voor u een internationaal paspoort te regelen in Almaty, hetgeen ook is gebeurd, waarna uw paspoort zou zijn opgestuurd naar België (CGVS IV, p.7-9). Deze verklaring dient op zich weerom in twijfel te worden getrokken. Immers verklaarde u bij uw voorlaatste gehoor dat uw recenter internationaal paspoort was geregeld door een kennis van uw schoonbroer bij het consulaat van Kazachstan in België. U zou in dit kader zelfs in eigen persoon een keer naar het Kazachs consulaat zijn gegaan, al zou u er niemand hebben aangesproken (CGVS III, p.2). Gezien de vaststelling dat u evengoed ongeloofwaardige verklaringen aflegde over hoe u dat recentere paspoort verkregen heeft, kan redelijkerwijze worden vermoed dat u genoemd paspoort wel degelijk langs officiële weg heeft verkregen. Deze démarches die u bij uw autoriteiten ondernam om documenten te verwerven zijn onverenigbaar met uw verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten. Bevestiging van dit laatste wordt trouwens gevonden in uw uitspraak dat u voornoemd paspoort – u stelde dat dit paspoort beschadigingen had opgelopen omdat het een keer in de wasmachine was meegewassen (CGVS IV, p.9-10) – probleemloos zou kunnen inwisselen bij het Kazachs consulaat. Dergelijke uitspraken geven geen blijk van enige geloofwaardige vrees jegens de Kazachse overheid.

Voor wat betreft de door u verklaarde asielproblemen zelf, dient vooraleerst erop te worden gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat u niet langer het Presbyteriaans geloof aanhangt. In uw laatste gehoor gaf u aan dat u intussen 'gewoon' Russisch Orthodox bent (CGVS IV, p.3-4). U verklaarde daarbij dat u in God gelooft, dat voor u het geloof belangrijk is, niet de religie, en dat wat u indertijd boeide aan de Presbyteriaanse Kerk in Kazachstan, vooral was wat de lokale gemeenschap deed voor drugsverslaafden. Ook tijdens uw voorlaatste gehoor voor het CGVS gaf u reeds aan dat u in God gelooft maar dat de gewone kerk voor u volstaat (CGVS III, p.4). Deze vaststellingen maken dan ook dat u niet langer als Presbyteriaans gelovige in de kijker zou lopen in Kazachstan. Uit informatie van het CGVS, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt alvast dat de Russisch Orthodoxe Kerk in Kazachstan aanzien wordt als een gevestigde traditionele godsdienst en als dusdanig geen problemen ondervindt vanwege de Kazachse autoriteiten.

Dat u niet langer nadrukkelijk het Presbyteriaans geloof aanhangt, vindt ook bevestiging in de vaststelling dat u sedert u Kazachstan bent ontvlucht in 2000, nooit nog contact heeft gezocht met vertegenwoordigers van de Presbyteriaans Kerk, noch aangaande de vervolgingen die u en geloofsgenoten zouden hebben geleden in Kazachstan, noch aangaande uw geloofsovertuiging op zich (CGVS IV, p. 11-12). U gaf aan dat u geen vertegenwoordiging van de Presbyteriaanse Kerk heeft gevonden in België (CGVS II, p. 14). Dat hoefde u echter niet te verhinderen om eventueel contact te zoeken met deze gemeenschap in het buitenland, al was het maar om uw ervaringen in Kazachstan te delen of om informatie op te vragen over geloofsgenoten in Kazachstan die samen met u de verklaarde vervolgingen zouden hebben geleden. U heeft sedert uw vlucht in 2000 alvast geen contact meer met, of nieuws over de mensen van de Presbyteriaanse gemeenschap in Almaty met wie u samen de verklaarde problemen heeft meegemaakt (CGVS I, p.24, 12; CGVS IV, p. 12). U weet zelfs niet meer of er nog een vertegenwoordiging is van de Presbyteriaanse Kerk in Kazachstan (CGVS IV, p.12).

Voor wat de door u verklaarde concrete vervolgingsproblemen van 2000 betreft, moeten volgende vaststellingen worden gedaan, die ertoe leiden te oordelen dat u deze problemen niet aannemelijk heeft weten te maken. Zo blijkt dat u vrijwel niets weet over de personen die de vervolging in uw hoofde hebben geïnitieerd. U gaf nochtans aan dat uw gemeenschap tot twee maal toe was bezocht door een hoge functionaris van het akimat en een zakenman met zijn lijfwachten, dat die beide mannen eisten dat uw gemeenschap het terrein zou ontruimen zoniet zouden er problemen volgen. Geloofsgenoot S. (...) zou daarna zijn in elkaar geslagen door dezelfde mannen. Luidens uw verklaringen zou het zowel D. (...) als u bij contacten met de politie zijn afgeraden om klacht in te dienen 'omdat u niet wist met wie u problemen zou krijgen.' Allemaal reden genoeg om uit te zoeken wie deze machtige zakenman of de betreffende hoge functionaris van het akimat zouden zijn. Nochtans blijkt u deze zakenman niet te kennen (CGVS II p. 13). Bij uw laatste gehoor verklaarde u dan weer dat u bij eerdere gehoren de naam van deze zakenman had doorgegeven maar dat u ze zich dit maal niet meer herinnerde. U claimde dat u een papier had waarop de namen van deze zakenman maar ook namen van medewerkers van het akimat stonden aangegeven maar u bleek dit papier niet te vinden (CGVS IV, p.13). Dat u doorheen uw asielpcedure de identiteit van de actoren van de door u gevreesde vervolging schuldig moet blijven, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van dit relaas. De inschatting dat u onaannemelijk weinig weet over de actoren van uw vervolging hangt samen met de vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de mogelijkheden van uw contactpersonen om u bijkomende informatie te verschaffen. Zo claimde u in het kader van uw derde CGVS-gehoor dat uw zus ongeveer anderhalf jaar voor dat gehoor - bijgevolg herfst 2009 - in Kazachstan was geweest om enkele mensen op te zoeken en navraag te doen over uw moeder. Bezwarend in deze is reeds dat u toen verklaarde aan uw zus nadrukkelijk te hebben gevraagd om nergens navraag te doen voor u, omdat u dat te gevaarlijk vond en omdat uw zus niet de hoofdpersoon is (zie CGVS dd. 22/03/2011, p. 3 en 4). Er mocht immers wel degelijk van u verwacht worden dat u haar zou vragen dat zij zich - zij het op een omzichtige manier - zou trachten te informeren over uw huidige situatie. Daarenboven is deze verklaring dan weer strijdig met uw verklaring in het kader van uw laatste asielgehoor, namelijk dat bij uw weten uw zus niet meer in Kazachstan is geweest sinds haar vlucht in 2000 (CGVS IV, p. 18). U hield het er uiteindelijk op dat u niet wist of uw zus nog in Kazachstan was geweest. Uiteraard is het niet geloofwaardig dat u niet eens zou weten of uw zus nog in het land is geweest jegens hetwelk u een asielvrees articuleert, dies te meer gezien uw zus ook slachtoffer en getuige was van deze problemen.

Een zelfde opmerking moet worden gemaakt aangaande de opeenvolgende verblijfplaatsen van uw moeder. Zo verklaarde u tijdens het tweede CGVS-asielgehoor dd. 28 september 2006 dat uw moeder op dat moment in Rusland, in een voorstad van Moskou, verbleef. Ze woonde illegaal bij een vriendin. Ze was ongeveer een jaar na uw vertrek uit Kazachstan naar Rusland gegaan omdat ze bang was eveneens problemen te krijgen. De mensen die u zochten hadden er immers mee gedreigd uw moeder problemen te bezorgen (zie CGVS dd. 28/09/2006, p. 2 en 3). Ook in uw laatste CGVS-asielgehoor gaf u aan dat uw moeder binnen het jaar na de appartementbrand Kazachstan verlaten had en naar Rusland was getrokken (CGVS IV, p.6). Tijdens het gehoor dd. 22 maart 2011 verklaarde u echter niet te weten waar uw moeder was en u gaf aan dat uw zus en u sedert de brand van augustus 2000 op zoek waren naar uw moeder. Uw zus zou anderhalf jaar voor dit gehoor van maart 2011 naar Kazachstan zijn geweest om uw moeder te zoeken, maar dit zou geen resultaat hebben opgeleverd. Toen u gewezen werd op uw eerdere verklaringen betreffende het verblijf van uw moeder in Rusland, stelde u enkel te weten dat het inderdaad het plan was dat uw moeder naar Rusland zou gaan. Maar u kon niet bevestigen dat zij inderdaad Kazachstan had verlaten en in Rusland had verbleven (zie CGVS dd. 22/03/2011, p. 2, 3 en 5). Deze uitleg verklaart de vastgestelde tegenstrijdigheid alvast niet. Gezien de mate van detail waarmee u beide versies over de verblijfplaatsen van uw moeder invult, kan alleen maar worden vastgesteld dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over haar verblijfplaatsen. Aangezien uw moeder voor u een mogelijke bron van informatie betreffende uw actuele situatie had

kunnen zijn en u eerder bovendien stellig verklaarde dat zij uit angst om zelf problemen te krijgen omwille van u Kazachstan verlaten had, tast deze inconsistentie uw geloofwaardigheid verder aan. Ook over andere relevante aspecten van uw probleemrelaas toonde u zich opvallend onwetend. Zo weet u niet wat er met de gronden en het project van uw kerkgemeenschap gebeurd is na uw vertrek. U gaat ervan uit dat de grond verkocht is om er villa's op te bouwen, maar u kon deze bewering niet hard maken (CGVS I, p.28; CGVS III, p. 3-4). U weet zelfs niet of dit centrum nog actief was op het moment dat u Kazachstan verliet (CGVS II, p.15). Aangezien u een van de laatste personen was die actief was voor uw kerkgemeenschap omdat u zelf graag pastor had willen worden, mocht van u verwacht worden dat u meer interesse aan de dag zou leggen voor het lot van uw kerkgemeenschap in Kazachstan (CGVS I, p. 15). Ook weet u niet wat er met het appartement van uw ouders is gebeurd na de brandstichting. Het appartement was nochtans eigendom van uw ouders (CGVS III, p.4; CGVS IV, p.17). In het algemeen heeft u er ook geen duidelijk zicht op of u al dan niet zou worden gezocht door de Kazachse autoriteiten. Dergelijke onwetendheid aangaande relevante aspecten van de geleden of gevreesde vervolging kan niet geloofwaardig worden genoemd. vv

Verder, voor wat betreft de door u verklaarde vrees dat u strafrechtelijke vervolging zou riskeren omwille van het feit dat u ongeoorloofd het land zou hebben verlaten nadat u had gestudeerd van het VKMBRK, in de volksmond de 'spionnenacademie,' en dat u eigenlijk het land niet had mogen verlaten binnen de 5 jaar na uw afstuderen (CGVS IV, p.11), moet worden opgemerkt dat ook dit asielmotief ongeloofwaardig is. Allereerst moet worden vastgesteld dat u dit gegeven voor het eerst aanhaalt in uw laatste CGVS-asielgehoor dd.2015. U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS IV, p.11) en u repliceerde daarop dat u hierover niet eerder was bevraagd. Deze uitleg is niet geloofwaardig. Als u een geloofwaardige vervolgingsvrees zou koesteren omwille van uw ongeoorloofd vertrek uit Kazachstan, dan mag van u worden verwacht dat u hiervan melding had gemaakt in de voorgaande asielgehoren doorheen de jaren. Volledigheidshalve zij aangestipt dat u tijdens uw gehoor door de DVZ (DVZ, vraag 42, p.1) dd.03.12.2003 wel degelijk melding maakte van uw studies aan het VKMBRK. U gaf toen echter hoegenaamd niet aan dat u vervolging riskeerde omwille van uw vertrek uit Kazachstan. U greep die gelegenheid enkel aan om te melden dat u er van bij aanvang van uw tweede studiejaar voortijdig van het VKMBRK was weggestuurd omwille van uw Russische etnische origine. Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van dit nieuwe asielmotief wordt gevonden in de vaststelling van uw onwetendheid over relevante aspecten van dit asielmotief. Zo blijkt dat u niet weet wat u nu precies voor strafbaars zou hebben gedaan, of welke strafmaat u zou riskeren. U geeft aan dat u nog moet opzoeken wat de Kazachse wetgeving ter zake stipuleert (CGVS IV, p.11). Dergelijke onwetendheid valt onmogelijk te rijmen met enige geloofwaardige vervolgingsvrees op dit punt.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat uw advocaat of u meermaals, doorheen de door u gedane asielgehoren, hebben aangegeven dat u geheugenproblemen heeft, deels door een drugsverslaving (CGVS II, p.3,17; CGVS III, p.2), deels door het grote tijdsverloop sedert de verklaarde vervolgingsfeiten (CGVS IV, p.1). Dienaangaande moet worden opgemerkt dat bovenstaande tegenstrijdigheden en omissies geen details betreffen en raken aan de kern van uw asielmotieven. Daarenboven biedt u geen begin van bewijs van enig geheugenprobleem. Bijgevolg maakt u hoegenaamd niet aannemelijk dat u zou lijden aan een geheugenprobleem dat dusdanig ernstig is dat hierin enige verklaring zou kunnen worden gevonden van de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vage verklaringen.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw paspoort van 2006 werd hierboven reeds besproken. De kopies van uw oude paspoort, geboorteakte en rijbewijs hebben enkel betrekking op uw identiteit die niet wordt betwist. Het medisch keuringsbewijs dd. 1995 en de studiebewijzen hebben betrekking op uw keuring voor de militaire dienst, uw secundaire onderwijsopleiding en op een jaar opleiding aan het Hoger Instituut voor de Grensbewaking van de Republiek Kazachstan, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Het verslag van de medische expertise na de dood van uw vader en de overlijdensakte van uw vader geven geen uitsluitel over de precieze omstandigheden waarin hij de beschreven verwondingen opliep en waarin hij overleed. De medische attesten van u, uw zus en uw moeder geven geen uitsluitel over de precieze omstandigheden waarin de beschreven verwondingen werden opgelopen. Het verslag aangaande de woningbrand stelt dat de brand werd aangestoken, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Daarenboven zij erop gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er in Kazachstan een hoge mate van corruptie bestaat en dat bijgevolg allerhande documenten met behulp van steekpenningen kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten gering, en vermogen deze documenten alvast niet op te wegen tegen de hierboven verzamelde blijken van

ongeloofwaardigheid. De brief van Free Clinic en het antwoord van UNAIDS betreffen het al dan niet voorhanden zijn van therapie voor druggebruikers en een medische behandeling voor Hepatitis. Uit de brief van UNAIDS blijkt dat een behandeling wel voorhanden is, maar dat ze duur is. Het medisch attest dd. 30 april 2002 bevestigt louter dat u Hepatitis C heeft en het attest dd. 22 september 2006 stelt louter dat u in 2004 in het ziekenhuis werd opgenomen. De door u neergelegde videocassette blijkt te zijn verloren gegaan op het CGVS. U werd aangaande de inhoud van deze cassette gehoord en uit uw verklaringen blijkt niet dat er op deze opname informatie zou staan die van aard is dat zij de hierboven verzamelde vaststellingen van ongelooftwaardigheid vermag te beïnvloeden. U verklaarde meer bepaald dat er aangaande de appartementbrand enkel melding is gemaakt van de brand op zich. U zelf was nooit in beeld. Er werd ook niemand geïnterviewd in verband met de appartementbrand. Of er namen werden vermeld in de opname weet u niet. U weet verder niet of er ook andere mediabronnen melding hebben gemaakt van deze brand (CGVS IV, p.14). Bijgevolg kan de inhoud van deze beeldband niet opwegen tegen de veelvuldige vaststellingen van ongelooftwaardigheid in uw dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van "de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij in de loop van haar asielprocedure elementen die relevant zijn voor de inschatting van haar vrees verborgen heeft gehouden voor de Belgische asielinstanties en dat er nadrukkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld aangaande internationale paspoorten die zij al dan niet in bezit zou hebben gehad, meent verzoekende partij dat er geenszins sprake is van tegenstrijdigheden. Zij heeft toegegeven dat haar oorspronkelijk paspoort vernietigd werd bij de brandstichting in het appartement van haar moeder in 2000. Hierna maakte zij melding van een ander paspoort waarvan zij in 2004 bestolen werd in de Ardennen, en uiteindelijk van een recenter paspoort dat per ongeluk mee gewassen werd in de wasmachine, maar dat haar advocaat wel kon voorleggen. Het feit dat zij deze uitspraken verspreid heeft over meerdere asielgehoren, maakt van haar relaas geen ongeloofwaardige verklaring, maar betreft ofwel een gegeven waar zij niet voldoende belang aan heeft gehecht ofwel een misverstand ten gevolge van de gebrekkige communicatie die verloopt via de tussenkomst van tolken. Verzoekende partij wijt de tegenstrijdigheden tevens aan de transcriptie van haar verklaringen door de tegenpartij in het gehoorverslag en bemerkt dat het gehoorverslag nooit de letterlijke verklaringen van de asielzoeker bevat. Voorts geeft verzoekende partij nog aan dat nergens uit blijkt dat zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop zij haar meest recente paspoort verkregen heeft en dat haar verklaringen dienaangaande niet tegenstrijdig zijn. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat omwille van deze vaststelling er een zekere vooringenomenheid ontstond in hoofde van verwerende partij, dat verzoekende partij op basis van dit gegeven beschouwd werd als een leugenaar en dat het interview niet in objectieve omstandigheden werd afgenomen.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand betoog er niet in slaagt de verschillende door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de internationale paspoorten die zij al dan niet in bezit zou hebben gehad te weerleggen dan wel te verklaren.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motivering van verwerende partij duidelijk blijkt dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij omtrent internationale paspoorten die zij al dan niet in bezit zou hebben gehad geenszins met elkaar te verenigen zijn en dan ook geenszins verklaard kunnen worden door de uitleg van verzoekende partij dat zij 'haar uitspraken verspreid heeft over meerdere asielgehoren'.

Dat zij er niet voldoende belang zou hebben aan gehecht, zoals zij stelt in haar verzoekschrift, kan voorts geenszins een verklaring vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden gezien uit de vaststellingen door verwerende partij duidelijk blijkt dat verzoekende partij bewust leugenachtige verklaringen aflegde wanneer haar gevraagd werd naar haar internationaal paspoort.

Voorts kan verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden bezwaarlijk wijten aan de 'gebrekkige communicatie die verloopt via de tussenkomst van tolken', daar verzoekende partij bij de aanvang van haar tweede asielprocedure verzocht heeft om te worden gehoord in het Nederlands en niet bijgestaan te worden door een tolk (administratief dossier, stuk 43) en alle gehoren op het Commissariaat-generaal dan ook verliepen in het Nederlands, zonder tussenkomst van een tolk.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat de tegenstrijdigheden tevens verklaard kunnen worden door de wijze waarop haar verklaringen genoteerd werden, stellende dat het gehoorverslag nooit de letterlijke verklaringen van de asielzoeker bevat, wijst de Raad er evenwel op dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. X; RvS 26 juni 2002, nr. X). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekende partij mag bewijzen dat hetgeen in haar gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier (door haar) werd gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoekende partij beperkt zich *in casu* echter tot loutere beweringen die zij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 13 oktober 2005, nr. X). Zij toont dan ook op geen enkele manier aan dat haar verklaringen verkeerd werden genoteerd.

Waar verzoekende partij stelt dat nergens uit blijkt dat zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop zij haar meest recente paspoort verkregen heeft, stellende dat enerzijds haar verklaring dat zij een vriendin van haar moeder een steekpenning had gegeven teneinde een internationaal paspoort te regelen en anderzijds haar verklaring dat zij de hulp van haar schoonbroer op het Kazachs consulaat in België had ingeschakeld elkaar niet tegenspreken, bemerkt de Raad dat haar verklaringen wel degelijk geheel tegenstrijdig zijn. De Raad ziet niet in hoe de uitdrukkelijke verklaring van verzoekende partij tijdens haar laatste gehoor dat zij een vriendin van haar moeder in Kazachstan een steekpenning had gegeven opdat die haar connecties zou aanwenden om voor haar een internationaal paspoort te regelen in Almaty, hetgeen ook zou zijn gebeurd en waarna haar paspoort zou zijn opgestuurd naar België, te verenigen is met haar verklaring tijdens haar voorlaatste gehoor dat haar recenter internationaal paspoort was geregeld door een kennis van haar schoonbroer bij het consulaat van Kazachstan in België en dat verzoekende partij in dit kader zelfs in eigen persoon een keer naar het Kazachs consulaat zou zijn gegaan. Dit zijn duidelijk twee totaal verschillende versies van hoe verzoekende partij haar internationaal paspoort heeft bekomen. Dergelijke ongeloofwaardige verklaringen doen vermoeden dat verzoekende partij genoemd paspoort wel degelijk langs officiële weg heeft verkregen bij de Kazachse autoriteiten, hetgeen onverenigbaar is met haar verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten.

Waar verzoekende partij nog meent dat er na de vaststelling dat zij haar recentere paspoort had achtergehouden bij de *protection officer* een zekere vooringenomenheid ontstond en dat het interview niet in objectieve omstandigheden werd afgenomen, duidt de Raad er nog op dat een ambtenaar van het Commissariaat-generaal geen enkel belang heeft bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze aangestelde *in casu* vooringenomen of niet objectief zou zijn geweest. Verzoekende partij brengt evenmin concrete elementen aan waaruit dit zou blijken.

2.2.4.1. Voorts betwist verzoekende partij dat zij geen aanhanger meer zou zijn van de Presbyteriaanse Kerk. Dat zij geen contact meer zou hebben gezocht met de aanhangers van de Presbyteriaanse Kerk in België is pertinent onwaar. Zij gaf immers duidelijk aan geen vertegenwoordigers te vinden in België, waaromtrent verwerende partij evenwel besluit dat zij dan maar op zoek moest gaan naar aanhangers in het buitenland. Nergens wordt evenwel onderzocht of zij de middelen had om naar dergelijke informatie op zoek te gaan. Het is kort door de bocht om te stellen dat zij hierdoor geen interesse meer zou hebben in deze geloofsgemeenschap. Verzoekende partij wijst er daarnaast op dat er in bepaalde delen van Kazachstan weinig tot geen vrijheid van religie is. Bovendien is zij van Russische origine en heerst er een zekere vijandigheid tegen deze bevolkingsgroep. Hiermee dient dan ook rekening mee gehouden te worden.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar laatste gehoor duidelijk blijkt dat zij geen aanhanger meer is van de Presbyteriaanse Kerk. Immers verklaarde zij uitdrukkelijk dat zij nu 'gewoon' Russisch Orthodox is (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 10/02/2015, p. 3-4), stellende dat zij in God gelooft, dat voor haar het geloof belangrijk is, niet de religie, en dat wat haar indertijd boeide aan de Presbyteriaanse Kerk in Kazachstan, vooral was wat de lokale gemeenschap deed voor drugsverslaafden. Ook tijdens haar voorlaatste gehoor gaf zij reeds aan dat zij in God gelooft maar dat de gewone kerk voor haar volstaat (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 22/03/2011, p. 4). Verwerende partij besluit hieruit dan ook terecht dat verzoekende partij niet langer als Presbyteriaanse gelovige in de kijker zal lopen in Kazachstan. De Raad wijst voorts op de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 41, landeninformatie, delen 1 en 2) en waaruit blijkt dat de Russisch Orthodoxe Kerk in Kazachstan aanzien wordt als een gevestigde traditionele godsdienst en als dusdanig geen problemen ondervindt vanwege de Kazachse autoriteiten. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht die voormelde informatie weerlegt.

Voorts treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat het gegeven dat verzoekende partij sedert zij Kazachstan is ontvlucht in 2000 nooit nog contact heeft gezocht met vertegenwoordigers van de Presbyteriaanse Kerk, noch aangaande de vervolgingen die zij en geloofsgenoten zouden hebben geleden in Kazachstan, noch aangaande haar geloofsovertuiging op zich, bevestigt dat zij niet langer nadrukkelijk het Presbyteriaans geloof aanhangt. Door verwerende partij wordt terecht opgemerkt dat, indien verzoekende partij geen vertegenwoordiging van de Presbyteriaanse Kerk vond in België, dit haar niet verhindert om eventueel contact te zoeken met deze gemeenschap in het buitenland. Dat zij hiertoe niet de middelen zou hebben gehad, kan maar weinig overtuigen, gelet op de mogelijkheden die er tegenwoordig zijn om op eenvoudige wijze contacten te leggen met personen in het buitenland, bv. via

internet. De vaststelling dat verzoekende partij hiertoe geen pogingen ondernomen heeft, bevestigt dat zij niet langer interesse heeft in het Presbyteriaans geloof.

2.2.5.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat zij onwaarheden heeft verteld over het bezoek van haar zus aan Kazachstan en over de mogelijke verblijfplaats van haar moeder, stelt verzoekende partij dat zij haar zus nadrukkelijk vroeg om bij een bezoek aan Kazachstan nergens navraag te doen voor haar, omdat dit te gevaarlijk zou zijn. Verwerende partij concludeert dienaangaande dat het aannemelijker is dat zij op zijn minst, zij het op een omzichtige manier, zou hebben laten polsen naar de toestand in haar thuisland. Verzoekende partij meent dat dit "*vermoedens*" betreffen "*die niet berusten op feiten*". Wat betreft de verblijfplaats van haar moeder, heeft zij duidelijk verklaard dat zij enkel wist dat haar moeder van plan was om te verhuizen naar Rusland omdat zij bang was om eveneens problemen te krijgen, en dat zij niet wist of dit plan al dan niet was doorgegaan. Dit wijst evenwel geenszins op een leugenachtige verklaring, temeer daar rekening gehouden moet worden met het feit dat verzoekende partij geheugenproblemen heeft door herhaaldelijk drugsgebruik in het verleden. Wederom wijst verzoekende partij op de praktische onmogelijkheid om tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de verklaringen van de asielzoeker letterlijk neer te schrijven.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat van verzoekende partij wel degelijk redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij haar zus, die in de herfst van 2009 in Kazachstan zou zijn geweest om enkele mensen op te zoeken en navraag te doen over hun moeder, zou vragen dat zij zich, zij het op een omzichtige manier, zou trachten te informeren over de huidige situatie van verzoekende partij. Daarenboven wijst de Raad erop dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit dat haar zus sinds haar vlucht in 2000 nog in Kazachstan is geweest en tevens over de verblijfplaatsen van haar moeder geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde. Waar verzoekende partij stelt dat zij in verband met de verblijfplaats van haar moeder duidelijk heeft verklaard dat zij enkel wist dat haar moeder van plan was om te verhuizen naar Rusland, doch niet wist of dit plan was doorgegaan, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich hiermee beperkt tot het herhalen van één versie van haar verklaringen en voorbijgaat aan haar uitdrukkelijke verklaring tijdens haar tweede gehoor dat haar moeder op dat moment in Rusland verbleef en dat haar moeder ongeveer een jaar na het vertrek van verzoekende partij uit Kazachstan naar Rusland gegaan was omdat ze bang was eveneens problemen te krijgen, hetgeen zij tevens tijdens haar laatste gehoor bevestigde. Het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies heft deze tegenstrijdigheid evenwel niet op.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aantoont dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan geheugenproblemen daar zij nalaat dienaangaande enig medisch attest bij te brengen waaruit dit kan blijken.

Waar verzoekende partij er opnieuw op wijst dat haar verklaringen niet letterlijk neergeschreven werden en dat de tegenstrijdigheden hieraan te wijten zijn, stelt de Raad ook hier vast dat verzoekende partij nalaat aan de hand van concrete en pertinente gegevens aan te tonen dat hetgeen in haar gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier (door haar) werd gezegd en zich daarentegen beperkt tot loutere beweringen die zij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd werden genoteerd en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden hierdoor kunnen worden verklaard.

2.2.6.1. Voorts meent verzoekende partij dat het feit dat zij geen navraag meer heeft gedaan naar de grond waarop de kerk stond en het appartement dat in brand werd gestoken net aangeeft hoe groot haar vrees is om gevonden te worden door de personen en de corrupte overheden die haar in het verleden hebben bedreigd en aangevallen. Deze vrees is des te groter nu zij na haar studies aan het VKMBRK vroegtijdig het land heeft verlaten, terwijl dit niet geoorloofd is tot vijf jaar na de studie. Bovendien geeft verwerende partij zelf toe dat er een hoge graad van corruptie is in Kazachstan, doch dit belet haar niet om de vrees van verzoekende partij voor bedreigingen en aanvallen te banaliseren.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat redelijkerwijs van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij meer interesse aan de dag zou leggen voor het lot van haar kerkgemeenschap in Kazachstan, aangezien zij een van de laatste personen was die actief was voor haar kerkgemeenschap omdat ze zelf graag pastor had willen worden. De vaststelling dat verzoekende partij niet weet wat er met de gronden en het project van haar kerkgemeenschap gebeurd is na haar vertrek en niet getracht heeft zich dienaangaande te informeren, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas. Dat zij zich hierover niet geïnformeerd heeft uit vrees om gevonden te worden, kan niet overtuigen, daar niet ingezien kan worden hoe het louter navragen, eventueel via

derden, wat er met de gronden en het project van haar kerkgemeenschap is gebeurd, een gevaar voor verzoekende partij zou kunnen opleveren.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij wat betreft haar vrees voor strafrechtelijke vervolging omwille van het feit dat zij ongeoorloofd het land zou hebben verlaten nadat zij had gestudeerd aan het VKMBRK en dat zij eigenlijk het land niet had mogen verlaten binnen de vijf jaar na haar afstuderen, zich slechts beperkt tot het herhalen van deze vrees, hetgeen echter niet van aard is om de motivering in de bestreden beslissing aangaande dit asielmotief te ontcrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De motivering dat ook dit asielmotief ongeloofwaardig is, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7.1. Verzoekende partij stelt verder dat verwerende partij haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht schendt door botweg te stellen dat de door verzoekende partij bijgebrachte stukken vervalst zouden zijn, zonder meer. Mede door de informatie die verwerende partij heeft over de mate van corruptie in Kazachstan, neemt verwerende partij op voorhand aan dat alle bewijsstukken die verzoekende partij bijbrengt vals zouden kunnen zijn en dus geen bewijswaarde hebben. Tevens geeft verwerende partij verder zelf toe dat er een bewijsstuk op het Commissariaat-generaal verloren is gegaan, om vervolgens echter aan te nemen dat daarop geen noemenswaardige elementen op te vinden zouden zijn.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat door verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet van aard zijn om de door haar beweerde problemen aan te tonen. Wat betreft de verloren gegane videocassette, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij aangaande de inhoud van deze cassette gehoord werd doch geoordeeld werd dat uit haar verklaringen niet blijkt dat er op deze opname informatie zou staan die van aard is dat zij de verschillende vaststellingen van ongeloofwaardigheid vermag te beïnvloeden. Meer bepaald werd terecht het volgende gemotiveerd: *“De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw paspoort van 2006 werd hierboven reeds besproken. De kopies van uw oude paspoort, geboorteakte en rijbewijs hebben enkel betrekking op uw identiteit die niet wordt betwist. Het medisch keuringsbewijs dd. 1995 en de studiebewijzen hebben betrekking op uw keuring voor de militaire dienst, uw secundaire onderwijsopleiding en op een jaar opleiding aan het Hoger Instituut voor de Grensbewaking van de Republiek Kazachstan, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Het verslag van de medische expertise na de dood van uw vader en de overlijdensakte van uw vader geven geen uitsluitel over de precieze omstandigheden waarin hij de beschreven verwondingen opliep en waarin hij overleed. De medische attesten van u, uw zus en uw moeder geven geen uitsluitel over de precieze omstandigheden waarin de beschreven verwondingen werden opgelopen. Het verslag aangaande de woningbrand stelt dat de brand werd aangestoken, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Daarenboven zij erop gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er in Kazachstan een hoge mate van corruptie bestaat en dat bijgevolg allerhande documenten met behulp van steekpenningen kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten gering, en vermogen deze documenten alvast niet op te wegen tegen de hierboven verzamelde blijken van ongeloofwaardigheid. De brief van Free Clinic en het antwoord van UNAIDS betreffen het al dan niet voorhanden zijn van therapie voor druggebruikers en een medische behandeling voor Hepatitis. Uit de brief van UNAIDS blijkt dat een behandeling wel voorhanden is, maar dat ze duur is. Het medisch attest dd. 30 april 2002 bevestigt louter dat u Hepatitis C heeft en het attest dd. 22 september 2006 stelt louter dat u in 2004 in het ziekenhuis werd opgenomen. De door u neergelegde videocassette blijkt te zijn verloren gegaan op het CGVS. U werd aangaande de inhoud van deze cassette gehoord en uit uw verklaringen blijkt niet dat er op deze opname informatie zou staan die van aard is dat zij de hierboven verzamelde vaststellingen van ongeloofwaardigheid vermag te beïnvloeden. U verklaarde meer bepaald dat er aangaande de appartementbrand enkel melding is gemaakt van de brand op zich. U zelf was nooit in beeld. Er werd ook niemand geïnterviewd in verband met de appartementbrand. Of er namen werden vermeld in de opname weet u niet. U weet verder niet of er ook andere mediabronnen melding hebben gemaakt van deze brand (CGVS IV, p.14). Bijgevolg kan de inhoud van deze beeldband niet opwegen tegen de veelvuldige vaststellingen van ongeloofwaardigheid in uw dossier.”* De Raad wijst er bovendien nog op dat aan documenten en materiaal die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 40 en 41), en dat verzoekende partij tijdens het gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 17 december 2003, 28 september 2006, 22 maart 2011 en 10 februari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT